

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1335/2020
16.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које све заступа Марко Станковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт – Панчево“, кога заступа Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3484/19 од 20.12.2019. године, у седници од 16.07.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3484/19 од 20.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву 11 П1 14/19 од 24.09.2019. године, усвојени су тужбени захтеви тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ и обавезан тужени да сваком тужиоцу понаособ на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за обављени рад и време проведено на раду (рад дужи од пуног радног времена), накнаде трошкове за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, од 2015. до 2018. године, за периоде ближе означене у изреци, исплати определене месечне новчане износе са затезном каматом од дана доспелости до исплате, као и да тужиоцима накнади све трошкове овог поступка у износу од 210.445,99 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, увећане за износ законске затезне камате од дана извршности пресуде па до исплате, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3484/19 од 20.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 14/19 од 24.09.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка.

Пуномоћник тужилаца је поднео одговор на ревизију у коме је предложио да се ревизија одбацио као недозвољена и тражио трошкове поступка.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужиоци су тражили исплату разлике мање исплаћене зараде, мање исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде трошкова за исхрану у току рада, при чему је означена вредност спора за тужиоца АА у износу од 161.742,84 динара, за тужиљу ББ у износу од 162.639,58 динара, за тужиљу ВВ у износу од 171.582,25 динара и за тужиљу ГГ у износу од 153.834,45 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, па како вредност предмета спора побијеног дела правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења. Захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, јер трошкови састава одговора на ревизију нису били нужни и неопходни за доношење одлуке о ревизији, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић